

Sol, solet...

El sol, que a l'estiu és maleït pels joves i pels vells, quan ve l'hivern és cercat d'ells mateixos, ja que l'invoquen tot posant-se al recés dels seus raigs benfactors.

Quan ja s'atansa l'hivern tothom s'abriga, puix el fred es fa sentir, i és que el sol no escalfa tant; amb tot arreu es sent el ressó del cant aquell que entona la mainada pel carrer:

Sol solet

vina'm a veure, vina'm a veure,

sol, solet

vina'm a veure que tinc fred.

Els vells tremolosos estan en ses llars escalfant-se amb una mica de foc, tristos, pensatius i en mig de la fressa dels pocs caixals que els queden, fan sonar la mateixa cançó:

Sol, solet...

vina'm a veure que tinc fred.

Els joves no treballen perquè tot està humit de la rosada que cau per la nit, esperen el sol que els ajudi a passar el fred de peus i amb això s'els escapa l'invocació al sol:

Sol solet...

vina'm a veure que tinc fred.

Els ocells tremolosos busquen refugi per a calentar-se, i volen i revolen sens parar, i fatigats es deixen caure per terra amb xisclets esgarrifosos per a que els homes tiguin compassió d'ells, però no és així, i es queden a terra sense poder volar clamant amb un piulet:

Sol, solet...

vina'm a veure que tinc fred.

Però després de tanta frisança un raig de sol els il·lumina a tots i al cap de poca estona homes, animals i plantes s'alcen de cop... però ja passat el sol arreu es sent el mateix murmurí:

Sol, solet...

vina'm a veure que tinc fred.

MIQUEL BASSAGANYES